

บทที่ 5

วิจารณ์ผลการทดลอง

ปริมาณแอนโทไซยานิน (ไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์) ที่พบในข้าวกำลังพื้นเมืองของไทย (*indica* type) มีความแตกต่างกันระหว่างประชากรและมีความหลากหลายทางพันธุกรรมสูง โดยมีปริมาณแตกต่างกันในช่วง 16.23 - 265.01 mg/ 100g grain (ตารางที่ 1) ซึ่งต่างจากที่พบในข้าว *japonica* type โดย ryu *et al.* (1998) พบว่ามีความแตกต่างของสารดังกล่าวในช่วง 0 - 493 mg/ 100g grain ขณะที่ความแตกต่างทางปริมาณของสารไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์ในพันธุ์เก่า 88061 (265.01) และพันธุ์เก่าดอยสะเก็ด (59.62) ซึ่งมีระดับสีของเปลือกหุ้มเมล็ดข้าวกล้องสีม่วงเข้มเหมือนกัน (ตาราง 1 และ 4) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสีเปลือกหุ้มเมล็ดข้าวกล้องไม่สามารถใช้เป็นตัวชี้วัดในการคัดเลือกปริมาณของสารไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์ ในทางตรงกันข้ามการที่ไม่สามารถตรวจพบสารดังกล่าวในข้าวพันธุ์มะลิแดง, กข 6 และขาวดอกมะลิ 105 แสดงให้เห็นว่าสารที่มีอยู่ในเมล็ดของข้าวดังกล่าวนี้ไม่ใช่ไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์ ดังนั้นในข้าวพันธุ์มะลิแดงที่มีลักษณะสีเปลือกหุ้มเมล็ดสีแดงนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นสารพิโอนิดิน 3-กลูโคไซด์ ซึ่งต้องทำการทดสอบโดยวิธีที่เหมาะสมต่อไป อย่างไรก็ตามลักษณะความแตกต่างของปริมาณสารไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์ นี้ไม่พบความสัมพันธ์กับลักษณะอื่นๆทางคุณภาพของเมล็ด นอกจากนี้ยังพบว่าข้าวกำลังส่วนมากจะมีลักษณะแข็งเป็นข้าวเหนียว (ตาราง 1) โดยมีค่าเฉลี่ยของปริมาณอะมิโลสที่ 4.74 % น้อยกว่าค่าเฉลี่ยของข้าวเหนียวพันธุ์ กข 6 และมีบางพันธุ์กรรมเป็นข้าวกำลังแต่แสดงลักษณะเป็นแข็งข้าวเจ้า เช่น พันธุ์เก่า 87061 มีลักษณะเป็นแข็งข้าวเจ้าอะมิโลสต่ำ (16.04%) ปริมาณอะมิโลสที่แตกต่างกันนี้สามารถนำไปจำแนกกลุ่มพันธุ์ของข้าว ในส่วนของชนิดกรดอะมิโน (ตาราง 2) จำเป็นพบในข้าวกำลังพื้นเมืองนั้นปรากฏแตกต่างกันไปตั้งแต่ 2-6 ชนิด แสดงให้เห็นความหลากหลายของกรดอะมิโนจำเป็น โดยกรดอะมิโนจำเป็นที่พบบ่อยได้แก่ methionine, threonine, valine, leucine และ isoleucine ขณะที่พันธุ์เก่าดอยสะเก็ดพบกรดอะมิโนจำเป็นมากที่สุดจำนวน 6 ชนิด ในทางตรงกันข้าม พันธุ์เก่า 99151, ก่า 87061 และ ก่าดอยชุมเชอ พบกรดอะมิโนจำเป็นน้อยที่สุดจำนวน 2 ชนิด อย่างไรก็ตามไม่พบพันธุ์ข้าวกำลังที่ไม่มีกรดอะมิโนจำเป็นปรากฏเลยแม้แต่ชนิดเดียว

ลักษณะทางคุณภาพภาพเมล็ดอื่น ๆ

พบว่าข้าวเจ้าพันธุ์พื้นเมืองทั้งหมดจัดอยู่ในข้าว *indica* type (ภาพ 3) เมื่อนำข้อมูลความกว้างและความยาวของเมล็ดข้าวกล้องมาวิเคราะห์โดยวิธีของ Nagato and Kono (1963) พบว่าทั้งหมดมีรูปร่างเมล็ดแบบค่อนข้างป้อม (medium grain type) ยกเว้นพันธุ์เจ้าเวียงคนาม 4 ซึ่งเก็บมาจากสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นมีลักษณะของเมล็ดแบบเรียวยาว (long grain type) ประชากรข้าวเจ้าพื้นเมืองมีน้ำหนัก 1000 เมล็ดเฉลี่ย 26.7 กรัม ซึ่งมากกว่าข้าวพันธุ์ปรับปรุง ในลักษณะของผลผลิตนั้นพบว่ามีความแตกต่างกันทางพันธุกรรม โดยมีผลผลิตเฉลี่ยอยู่ที่ 399 กก./ไร่ โดยพันธุ์เจ้า 5153 มีผลผลิตสูงสุดในประชากรข้าวเจ้า 608 กก./ไร่ และต่ำสุดได้แก่พันธุ์ เจ้าอมก๋อย 98 กก./ไร่ และพบความหลากหลายของสีที่ปรากฏบนต้นข้าวเจ้า โดยพบว่าในกลุ่มของข้าวเจ้าพันธุ์พื้นเมืองนั้นมีลักษณะของสีเยื่อเกี่ยวพัน (ligule) และเขี้ยวใบ (auricle) เป็นสีม่วงคล้ายกันทั้งหมด ยกเว้นพันธุ์เจ้า 87046 ที่มีลักษณะของเยื่อเกี่ยวพันสีขาวและเขี้ยวใบเป็นสีเขียวอ่อน นอกจากนี้ยังพบการกระจายตัวที่หลากหลายของสีม่วง และเขี้ยว บนกาบใบ (leaf sheath) แผ่นใบ (Leaf blade) และปล้อง (internode) แตกต่างกันไปแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของแต่ละพันธุกรรม สอดคล้องกับ Reddy (1995) ที่พบว่าสายพันธุ์ข้าวเจ้าในอินเดียจะมีความหลากหลายของสีปรากฏให้เห็น บางสายพันธุ์จะปรากฏที่ทุกส่วนของเนื้อเยื่อพืช ในขณะที่บางสายพันธุ์จะเห็นสีแดงหรือม่วงในเนื้อเยื่อเพียงบางส่วนเท่านั้น ส่วนสีของเปลือกเมล็ด (hull) พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นสีม่วงยกเว้นพันธุ์เจ้า 87046 ซึ่งมีสีเปลือกเป็นสีฟาง นอกจากนี้ในส่วน of สีเปลือกหุ้มเมล็ดข้าวกล้อง (aleurone layer) นั้นพบว่าทุกพันธุกรรมนั้นแสดงลักษณะสีม่วงเหมือนกันทั้งหมดแต่ต่างระดับสีกัน

ความแตกต่างทางพันธุกรรมของสารไซยานิดิน 3-กลูโคไซด์ และชนิดของกรดอะมิโนจำเป็นที่พบสามารถอธิบายถึงความหลากหลายทางพันธุกรรมของลักษณะดังกล่าวในข้าวเหนียวเจ้าพันธุ์พื้นเมืองของไทย ซึ่งความหลากหลายนี้สามารถใช้เป็นแหล่งพันธุกรรมเพื่อการปรับปรุงพันธุ์ข้าวเพื่อลักษณะดังกล่าว นอกจากนี้การพบพันธุ์ข้าวเจ้าพื้นเมืองที่มีปริมาณอะมิโลสสูงจะทำให้ประโยชน์ในการสร้างพันธุ์ข้าวเจ้าเจ้าสายพันธุ์ใหม่ได้ในอนาคต เนื่องจากข้าวเหนียวเจ้าพื้นเมืองมีน้ำหนัก 1000 เมล็ดที่สูง ดังนั้นการปรับปรุงเพื่อเพิ่มผลผลิตในเชิงการปรับปรุงที่องค์ประกอบของผลผลิตส่วนอื่นแทน